

14 Μαΐου, 1992

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Εφεσείοντες- Ενάγοντες

v.

ΗΡΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ,

Εφεσίβλητης- Εναγαμένης.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7825).

Αμέλεια — Συντρέχουσα αμέλεια — Αυτοκίνητο οδηγούμενο σε κύριο δρόμο συγκρούστηκε με το πίσω μέρος βυτιοφόρου το οποίο είχε στρίψει δεξιά ανάλογα με την πορεία του σε πάροδο και σχεδόν είχε φύγει από τον δρόμο — Υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις του δυστυχήματος κρίθηκε ότι η οδηγός του αυτοκινήτου ήταν συνυπεύθυνη για το δυστύχημα κατά 30%.

Στις 13.5.82, ο εφεσείων 1 οδηγούσε το βυτιοφόρο βοθροκαθαριστή, ιδιοκτησία της εφεσείουσας 2, στη λεωφόρο Αγλαντζιάς στη Λευκωσία έχοντας πρόθεση να στρίψει δεξιά στη λεωφόρο Μασκαρίου Γ'. Η εφεσίβλητη οδηγούσε το αυτοκίνητό της στη λεωφόρο Αγλαντζιάς από την αντίθετη κατεύθυνση. Η λεωφόρος Αγλαντζιάς, στο σημείο όπου έγινε η σύγκρουση κάμνει απότομη στροφή, στο μέσο περίπου της οποίας καταλήγει η λεωφόρος Μασκαρίου. Στη συμβολή τους σχηματίζεται μεγάλο άνοιγμα, ενώ η ορατότητα και από τις δύο κατευθύνσεις προς την καμπή είναι πολύ περιορισμένη. Το σημείο συγκρούσεως ήταν μόλις δύο πόδια μέσα στη λεωφόρο Αγλαντζιάς. Δεν βρέθηκαν ίχνη τροχαπέδησης της εφεσίβλητης, αν και αυτή ανέφερε ότι είχε χρησιμοποιήσει τα φρένα της. Η εφεσίβλητη ανέφερε ότι η ταχύτητα της ήταν 30 μ.α.ω., και ότι γνώριζε πολύ καλά την περιοχή και το γεγονός ότι η ορατότητα στο σημείο συμβολής των λεωφόρων Αγλαντζιάς και Μασκαρίου Γ' είναι πολύ περιορισμένη. Με την μαρτυρία αυτή το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι αποκλειστική ευθύνη για το δυστύχημα είχε ο εφεσείων 1.

Αποφασίσθηκε ότι:

Εφόσον η εφεσίβλητη σύμφωνα με τη δική της μαρτυρία γνώριζε καλά την περιοχή και την ύπαρξη περιορισμένης ορατότητας στη συμβολή των δύο δρόμων, το γεγονός ότι οδηγούσε με ταχύτητα 30 μ.α.ω., μαζί με το γεγονός ότι δεν είχαν βρεθεί ίχνη τροχαπέδησης και το ότι το σημείο σύγκρουσης ήταν μόλις δύο πόδια μέσα στη λεωφόρο, καταδείκνυε ότι η εφεσίβλητη ήταν συνυπεύθυνη για το δυστύχημα σε ποσοστό 30%.

Η έφεση έγινε αποδεκτή με έξοδα.

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Αρέστης, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 17.1.1989(Αρ. Αγωγής2231/83) με την οποία
 5 απέρριψε την αγωγή τους για αποζημιώσεις για ζημιές που προηγήθηκαν σ' αυτούς σε τροχαίο δυστύχημα.

Ε. Βραχίμη (κα), για τους εφεσείοντες.

Α. Δικηγόροπουλος, για την εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult.

10 ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Αρτεμίδης.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Στις 13.5.82 τα αυτοκίνητα των διαδίκων συγκρούστηκαν και οι ενάγοντες-εφεσείοντες ήγειραν αγωγή εναντίον της εφεσίβλητης-εναγομένης με την
 15 οποία αξιώνουν: η δεύτερη εφεσείουσα ειδικές αποζημιώσεις και ο πρώτος γενικές και ειδικές - απώλεια εισοδημάτων - που του προκλήθηκαν ως αποτέλεσμα ισχυριζόμενου τραυματισμού του. Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή των εφεσειόντων γιατί έκρινε πως
 20 δεν αποδείχθηκε οποιοδήποτε στοιχείο αμέλειας κατά την οδήγηση της εφεσίβλητης. Το Δικαστήριο, αφού αξιολόγησε τη μαρτυρία που προσκομίστηκε, έκρινε επίσης αναξιόπιστη τη μαρτυρία αναφορικά με τον τραυματισμό του εφεσειοντα 1. Τελικά απέρριψε την αγωγή χωρίς να προχωρήσει, όπως είναι πάγια καθιερωμένη πρακτική, να
 25 υπολογίσει την αποζημίωση στην οποία θα εδικαιούντο, αν η κρίση του αυτή, αναφορικά με την ευθύνη για το δυστύχημα, ανατραπεί από το εφετείο. Και η παραδοξολογία σ' αυτό έγκειται στο γεγονός πως οι διάδικοι προσυμφώνησαν ποσό £375 ως ειδικές αποζημιώσεις για τη ζημιά
 30 στο βυτιοφόρο της εφεσείουσας 2 και τα ιατρικά έξοδα και φάρμακα του εφεσειοντος 1, υπό την αίρεση βέβαια της ευθύνης.

Στη διάρκεια της ακρόασης της έφεσης οι δικηγόροι δέχθηκαν, μετά από ορισμένες παρατηρήσεις μας, ως ορθά τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου αναφορικά με τις συνθήκες της σύγκρουσης. Η συζήτηση της υπόθεσης επικεντρώθηκε στο συμπέρασμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου πως η εφεσίβλητη είναι απηλλαγμένη οποιασδήποτε ευθύνης. 5

Ο εφεσείων 1 οδηγούσε το βυτιοφόρο - βοθροκαθαριστή, ιδιοκτησία της εφεσελουσας 2, στη λεωφόρο Αγλαντζιάς και είχε πρόθεση να στρίψει δεξιά στη λεωφόρο Μακαρίου Γ. Η εναγομένη οδηγούσε το ιδιωτικό της αυτοκίνητο στη λεωφόρο Αγλαντζιάς από την αντίθετη κατεύθυνση. Η λεωφόρος Αγλαντζιάς, στο μέρος όπου έγινε η σύγκρουση, κάμνει απότομη στροφή. Στο μέσο περιπτου της στροφής καταλήγει η λεωφόρος Μακαρίου. Στη συμβολή τους σχηματίζεται μεγάλο άνοιγμα. Η ορατότητα και από τις δυο κατευθύνσεις προς την καμπή είναι πολύ περιορισμένη. Δεν προσκομίστηκε η κατάλληλη πραγματική μαρτυρία για να δείξει από ποιά απόσταση και από τις δυο κατευθύνσεις αρχίζει η ορατότητα προς την καμπή. 10
 Δικηγόρος όμως, ο οποίος μένει στην περιοχή, κατέθεσε πως η ορατότητα προς το κέντρο της καμπής αρχίζει μόλις πλησιάσει ένας στα δυο αντίθετα άκρα του ανοίγματος της συμβολής των δύο λεωφόρων. Αυτή η διαπίστωση ενισχύεται και από τη μαρτυρία του εξεταστή της υπόθεσης αλλά και των διαδίκων. Ο εφεσείων 1 δεν έστριψε στη λεωφόρο Μακαρίου με τον ενδεδειγμένο τρόπο. Αντί δηλαδή να προχωρήσει προς το κέντρο της λεωφόρου Αγλαντζιάς, από όπου θα μπορούσε να έχει μεγαλύτερη ορατότητα απέναντι του, και μετά να προχωρήσει σε ορθή γωνία μέσα στη λεωφόρο Μακαρίου, έστριψε διαγωνίως και προς τη δεξιά της πλευρά. Όπως ο ίδιος δε ανέφερε στη μαρτυρία του, δεν είδε, προτού αρχίσει να στρίβει, το αυτοκίνητο της εναγομένης. Το "ένιωσε" όπως είχε χαρακτηριστεί, όταν αυτό κτύπησε στον πισινό αριστερό του τροχό. Το σημείο συγκρούσεως ήταν μόλις δύο πόδια μέσα στη λεωφ. Αγλαντζιάς από τη νοητή γραμμή που ενώνει τις δύο λεωφόρους. 15
 20
 25
 30
 35

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απήλλαξε οποιασδήποτε ευθύνης την εναγομένη γιατί έκρινε πως δεν μπορούσε να κάμει ο,τιδήποτε για να αποφύγει τη σύγκρουση. Οδηγούσε με ταχύτητα γύρω στα 30 μ.α.ω. και μόλις αντελήφθη το βυτιοφόρο μπροστά της, σε μικρή απόσταση, εφόσο δεν είχε ορατότητα προηγουμένως, χρησιμοποίησε τα φρένα αλλά δεν κατόρθωσε να σταματήσει.

Έχουμε τη γνώμη πως το δικάσαν Δικαστήριο δεν έλαβε καθόλου υπόψη του τα παρακάτω στοιχεία, τα οποία και συνιστούν την αμέλεια της εναγομένης. Από τη μαρτυρία της ίδιας αποδεικνύεται πως γνώριζε καλά το δρόμο όπου έγινε το δυστύχημα. Σε σχετικές απαντήσεις στο δικηγόρο της, ανέφερε πως για να έχει ένας οδηγός ορατότητα προς την τροχαία της αντίθετης κατεύθυνσης, από αυτή που οδηγούσε, θα πρέπει να φθάσει στο άκρο της συμβολής της λεωφόρου Αγλαντζιάς με την Μακαρίου. Η ταχύτητα της, όπως η ίδια την καθόρισε ήταν 30 μ.α.ω. Η ταχύτητα αυτή δεν υπερέβαινε βεβαίως το επιτρεπόμενο όριο σε κατοικημένη περιοχή. Γι' αυτό και η ίδια τη χαρακτήρισε ως "κανονική". Η ταχύτητα όμως μέσα στα επιτρεπόμενα από το νόμο όρια δεν είναι απαραίτητως και η ενδεδειγμένη ως ασφαλής. Ποία ταχύτητα είναι ασφαλής αποτελεί στοιχείο που συναρτάται από τις ιδιαίτερες περιστάσεις και συνθήκες που επικρατούν και που αφορούν στις τοπικές ρυθμίσεις για την τροχαία και στην κατά τον ουσιώδη χρόνο γενική κίνηση στο δρόμο.

Όπως είπαμε πιο πριν, η ίδια η εναγόμενη δέχθηκε πως δεν είχε ορατότητα προς της αντίθετη κατεύθυνση προτού πλησιάσει τη γωνία των λεωφόρων Αγλαντζιάς και Μακαρίου. Η εναγομένη επομένως θα έπρεπε να οδηγεί με τέτοια ταχύτητα ώστε, και ενόψει της τυφλής ουσιαστικά γωνίας που πλησίαζε, να μπορεί να αντιμετωπίσει πιθανό κίνδυνο από την τροχαία ή άλλη κίνηση στην αντίθετη πορεία, επιδεικνύοντας προσοχή για τη δημόσια και δική της ασφάλεια. Επισημαίνουμε πάλιν πως το σημείο συγκρούσεως ήταν μόλις δύο πόδια μέσα στη λεωφ. Αγλαντζιάς, και η σύγκρουση έγινε στον πρισινό αριστερό τροχό του βυτιοφόρου. Μολονότι η εναγόμενη είπε πως πάτησε φρένα

πριν από τη σύγκρουση, δεν βρέθηκαν σημεία τροχοπέδησης, που δείχνει τουλάχιστο πως η εναγομένη δεν πρόφτασε να αντιδράσει επαρκώς, λόγω της ταχύτητας που οδηγούσε, και κάτω βέβαια από τις συνθήκες που έχουμε περιγράψει. 5

Με τα πιο πάνω δεδομένα καθορίζουμε το ποσοστό ευθύνης της εναγομένης σε 30%.

Στην ειδοποίηση έφεσης δεν διατυπώνονται λόγοι προσβολής του ευρήματος του Δικαστηρίου πως οι εφεσειόντες δεν απέδειξαν οποιαδήποτε ζημιά. Η δικηγόρος των εφεσειόντων αναγνώρισε αυτή την παράλειψη και περιόρισε την έφεση στο μοναδικό κονδύλι που προσυμφωνήθηκε επί πλήρους ευθύνης, των £375 δηλαδή για μέρος των ειδικών ζημιών. 10

Η έφεση επομένως γίνεται αποδεκτή. Εκδίδεται απόφαση υπέρ των εφεσειόντων για ποσό £112, με έξοδα στην κλίμακα £100-200 στο πρωτόδικο Δικαστήριο και στην έφεση. 15

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.